ఒక దురంతం

శ్రీ కొడవటిగంటి కుటుంబరావు

సీతాపతికీ నాకూ మధ్య ఉన్నది పరిచయంకంటె ఎక్కువా, స్నేహితంకంటె తక్కువానూ. అన్యోన్యంగానే ఉంటాం, పరస్పరాభిరుచులామోదిస్తాం, ఇద్దరికీ సంబంధించని విషయాలను గురించి స్వేచ్ఛగా చర్చిస్తాం, ఒకరి ఆనందం ఒకరం పంచుకుంటాంకూడా—కాని ఎవరిబాధలు వారే ఉంచుకుంటాం, ఒకరి మర్యాద కాపడటం ఒకరం మరిచిపోం, "ఏమండీ" అనే సంబోధించుకుంటాం. అతని స్నేహితుల్లో నాతో పరిచయంలేనివాళ్లున్నారు. 'అతన్నెరగని స్నేహితులు నాకూ ఉన్నారు.'

మేం రోజూ తప్పకుండా కలుసుకుంటాం. కనీసం ఓగంటసేపైనా సాయంకాలంపూట కాలక్షేపం జరిగిపోతుంది. షికారుకైనా, సినిమాకైనా పోతే ఇంకా ఎక్కువే జరుగుతుంది.

ఎందుకో చెప్పలేనుగాని అతను మాయింటికి రావటంకన్న నేనతనింటికి పోవటమే చాలా ఎక్కువ. అతనే మా యింటికెందుకు రాకూడదు, నేనతనింటి కెళ్లాలి! అతని ఎక్కువేం నా తక్కువేమనే విచారం నాకు లేదు. నీరు ఎప్పుడూ ఒకవేపే ప్రవహించటం మంచిదనే లెక్కలోవాణ్ణి.

అలవాటుప్రకారం ఓరోజతని ఇంటికి వెళ్లేసరికి అతను కుర్చీ, కిటికీ కెదురుగా వేసుకుని కూచుని కిటికీలో కాళ్లుపెట్టుకుని తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. అతని భార్యా పిల్లలు ఊళ్లోలేని కారణంచేత బావురుమంటున్న ఆ ఇంట్లో, ఆ గదిలో ఒంటరిగా అతనట్లాకూచుని ఉంటే నాకేదో విపరీతంగా తోచింది. దానికితగినట్టుగానే అతను, ఎంత పరధ్యానంగా ఉన్నాడో ఏమిటో, నా అలికిడైనా వినలేదు. నేను పేరుపెట్టి పిలవగానే అతను ఉలికిపడి పెద్దచప్పుడుతో కుర్చీమీదినించి నాకేసి తిరిగేసరికి అతని మొహం భయంకరంగా కనిపించింది.

నామనస్సులో బయటికనరాని సందేహాలన్నీ ఒక్కసారిగా పరిగెత్తినై.

"ఏమిటండీ, సీతాపతిగారూ?" అన్నాను.

అతను నవ్వటానికి వ్యర్థప్రయత్నంచేసి పెదిమలు నాక్కుని జుట్టు తడువుకుంటూ, "ఏమీలేదు...... కూర్చోండి—అట్లా కుర్చీలాక్కోండి!" అన్నాడు.

"కాదేదోఉంది! చెప్పాలి!" అన్నాను. నేనదివరకాయనతో అట్లా మాట్లాడలేదు. ఆ క్షణంలో నాకు మా యిద్దరిమధ్యా ఉన్న ఎడం చూసి విచారంకలిగినట్టయింది. అతను నిజంగా ఏదైనా ఇబ్బందిలో ఉంటే నేనెందుకు సానుభూతి సహకారాలివ్వగూడదు? అతని ఇబ్బంది భార్యా బిడ్డలకుగాని ఇతరులకుగాని సంబంధించినది కాదని తెలిసిపోయింది; కానిపక్షంలో అతను నవ్వటానికి ప్రయత్నించడు, ఏమీలేదని అసలే అనడు. ఇక, అదేదో అతని సొంతబాధ అయిఉండాలి. అయినా తెలుసుకోవాలని నాకు పట్టుదల కలిగింది. అందుచేత చెప్పితీరాలని గుచ్చిగుచ్చి అడిగాను.

ఆఖరుకతను మెత్తబడుతూ, "చెబుతాను, కాని మధ్యలో మీరు నన్ను ఏ అడ్డుప్రశ్నా వెయ్యకూడదు. నేను చెప్పేది సాంతం వినేవరకూ ఏమీ మాట్లాడనే వద్దు. ఊరికే ఊఁకొట్టండి." అన్నాడు. నేను సరేనన్నాను.

*   *   *

నాకో స్నేహితుడున్నాడు—పేర్లడగవద్దు (అని అతను ప్రారంభించాడు.) అతను నా అతిబాల్య స్నేహితుల్లో ఒకడు. మా స్నేహం ఆదర్శదాంపత్యంలాటిది. ఇద్దరు వ్యక్తులమధ్య ఎటువంటి వ్యక్తిత్వమూ లేకుండా ఇద్దరికీ కలిసి వ్యక్తిత్వం ఉండటం సాధ్యమయేపక్షంలో మా యిద్దరికీ ఆ పరిస్థితి ఉంటూవచ్చింది. మేం ఒకరి దగ్గిర ఒకళ్లం స్వార్థం ప్రకటించుకోవలసిన అవసరంగాని ఒకరినొకరం పొరపాటునైనా ఆపార్థంచేసుకోవటంగాని ఎన్నడూ జరగలేదు. మా ఇద్దరిలోనూ ఒకడిమనస్సు చిరాకుగా ఉన్నపుడింకొకడు సంతోషించగలగటంగాని ఒకడికి రోగంవచ్చినప్పుడు రెండోవాడు ఆరోగ్యం పొంగిపోతున్నట్టు భావించుకోగల

గటంగాని అసంభవంగా ఉండేది...శరీరాలతో కంటె మనస్సులతో ఎక్కువగాజీవించే బాల్యావస్థలో ఏర్పడ్డ సావాసం గనక అంతదూరం వెళ్లగలిగిందనుకుంటాను. నాకు పన్నెండో ఏడు వెళ్లిన తరువాత అటువంటి సావాసంచేసే అవకాశం నాకు రానేలేదు.

నా స్నేహితుడు కాలేజీ చదువు తలపెట్టలేదు. వాడికి ఎకౌంటెన్సీ పరీక్షలమీద మనసుపోయింది. నాకు డిగ్రీలమీద మనసుపోయింది. మా యిద్దరి దారులు చీలినై, కాని మనసులు చీలలేదు.

"ఒరే, నువు కనీసం ఒక డాక్టరేటన్నా కొట్టక పోతే నేనూరుకోను," అన్నాడు నా స్నేహితుడు.

"నువు కనీసం నెలకు రెండువందలన్నా సంపాదించకపోతే నా మనస్సు చిన్నబోతుంది," అన్నాను నేను.

తీరా నాకు డిగ్రీక్కూడా రాలేదు. నాజీవితం అయోమయంలోపడి, నా చదువుకు సంబంధంలేని ఉద్యోగాలు ఒకదానివెంట ఒకటి సంపాదించి పోగొట్టుకుంటూ మధ్యమధ్య డబ్బులేక నానా అగచాటూ పడుతూ ఉంటే వాడు చక్కగా పరీక్షలు పాసయి నిశ్చింతగా ఇన్సురెన్సు కంపెనీలో మూడువందల రూపాయల ఉద్యోగంలో స్థిరపడిపోయినాడు.

ఆమధ్య ఆరునెల్లపాటు నాకు ఉద్యోగంలేకపోతే నన్ను తనదగ్గరికి పిలిపించుకున్నాడు. అంతకు పూర్వమే వాడి భార్య పోయింది. కనీసం సంసారంవిషయంలో వాడికన్న నేనే అదృష్టవంతుణ్ణని రుజువయింది. వాడు మొదటిభార్యతో సుఖపడలేదు. అది వాడి తప్పని నేను నమ్మలేను. వాడిభార్య ఆదోరకం పశువు. అంతకంటె ఆవిణ్ణిగురించి నాకు మరో అభిప్రాయం లేదు.

దుస్తులను పరిశుభ్రపరిచే నాణ్యమైన సబ్బులు

"స్పేడ్ ప్యాక్ సబ్బు" "డబుల్ స్పేడ్ ప్యాక్ సబ్బు"

అందరూ సదా వాడండి.

విలువైన దుస్తులకు క్షీణములేకుండా, మురికిని పోగొట్టి, పరిశుభ్రపరచుటలో ప్రఖ్యాతివహించినవి. మా మీద కేసు జరిపినవారిని జయించి, డిక్రీపొందిన ఒరిజినల్ సూట్ (o. s.) నెం. 655, 1937 వ సం॥ కనుక "నకలు సబ్బు"లను చూచి మోసపోకండి. మా గుర్తును చూచి కొనండి. అన్నిచోట్లా దొరకును.

వివరములకు ఈ క్రింది విలాసానికి వ్రాయండి.

గజవల్లి సోప్ వర్క్సు,

(ప్రొప్రయిటర్ : బి. కన్నప్ప మొదలియార్)

97, అమ్మన్ కోవిల్ వీధి, వాల్ టాక్సు పోస్టు, జి. టి., మద్రాసు.

నేను నా స్నేహితుడిదగ్గర ఉంటున్నకాలంలో నా భార్యా పిల్లా మా అత్తవారింటిదగ్గిరే ఉన్నారు. అందుచేత మళ్లీ మేమిద్దరమూ చిన్ననాటి రోజులు మళ్లా తిరిగి సంపాదించగలిగాం. నామటుకు నాకు ఉద్యోగం లేదనే విషయమూ, డబ్బులేదనే విషయమూ స్మరణకైనా రాకుండాపోయినై.

నా ఆనందం మరింతకావటానికి నా స్నేహితుడు తిరిగి పెళ్లాడే ప్రయత్నంలో ఉన్నట్టు తెలిసింది. కాని వాడు పెళ్లాడ సంకల్పించిన మనిషినిచూసి ఆవిణ్ణి గురించి కొంత తెలుసుకునేటప్పటికి నా ఆనందం కాస్తా విషమించింది.

వాడు పెళ్లాడటానికిచూస్తున్న మనిషి షుమారుగా అందంగానే ఉంటుంది, సాధువే, అమాయికంగానే ఉంటుంది కాని ఆమెకి శీలం ఏమీలేదు. చిన్నతనంలోనే తల్లిదండ్రులు పోయినారు. ఎవడికో ఇచ్చి పెళ్లిచేశారు. తరువాత ఆమెని మొగుడూ, అత్తగారూ, మామగారూ, బావగార్లూ, వొదినెగార్లూ, తోడికోడళ్లూ అందరూ కలిసి రంపపుకోత కోస్తుంటే పడలేక ఆమె పుట్టింటినుంచి లేచిపోయింది. ఆనాటినించీ ఈనాటివరకూ ఆమె ఎవడో ఒకడివెంట ఉంటూనే ఉంది. ఇటీవల ఆమె మొగుడుకూడా

"పాదుకా పట్టాభిషేకం"లో
శ్రీమతి దాసరి కోటిరత్నం.

పోయినాట్ట. నా స్నేహితుడు పెళ్లాడక పెళ్లాడక ఇటువంటిదాన్నెందుకు పెళ్లాడాలో నాకసలే అర్థం కాలేదు.

ఈ విషయం వాడితో ఒకసారి సూచనగా అన్నాను. వాడు, "నాకంతా తెలుసును. కాని ప్రపంచంలో బొత్తిగా చెడ్డవాళ్లు లేరని నానమ్మకం. ఈ మనిషికి నామీద తగినంత గౌరవం ఉంది. ఆ మనిషిలో చాలా మానవత్వం ఉంది. నిష్కల్మషమైన హృదయం. భార్యలో నాకంతకంటె ఎక్కువ అవసరం లేదు. ఇంకొకరికష్టాలు పంచుకునే శక్తి ఉందామెకి," అన్నాడు.

కాని ముందు ముందు ఈ మనిషి నా స్నేహితుడి పేరు మట్టిలో కలపదని ఎట్లా? తనపక్కన. ఎవడు పడుకున్నాడనే జ్ఞానమైనా లేని మనిషి రేపు నా స్నేహితుణ్ణి పెళ్లిచేసుకున్నాకనయినా సరిగా ఉంటుందని ఏమిటి? ఆమె అన్నివిధాలా మంచిదేకావచ్చుగాక, కాని ఆమెకి ఉండదగినంత దేహాభిమానంలేదు. పూర్వం ఆమెతో స్నేహంచేసినవాళ్లల్లో అరడజనుమందినైనా నే నెరుగుదును. నేను పచ్చి బోగందాన్నయి అందులో కొందరు లక్షాధికార్లయినప్పటికీ వాళ్లని నా వొంటిమీద చెయవెయ్యనివ్వను. వాళ్లటువంటి వాళ్లు!... నేను పెద్దనీతిపరుణ్ణికాను, కాని కొందరు కొందరాడవాళ్ల శరీరాలు నాకు పొరపాటున తగిలితే స్నానంచెయ్య బుద్ధవుతుంది. మనిషికి ఆత్మాభిమానం ఉండాలంటాను. అది లేకపోతే కుక్కలకీ మనకీ తేడా ఏమిటి?

కాని నా స్నేహితుడి దృఢసంకల్పం తెలిసిపోయినాక ఈ విషయాలన్నీ వాడితో ఎట్లా చర్చించను? నా స్నేహితం చాలలేదు. నేను వాడిమీద పడి తింటున్నాననేదికూడా నానోరుకట్టేసింది. మాచిన్ననాటి స్నేహం మార్పుచెందిందని తెలుసుకున్నాను. మాయిద్దరిమధ్యా ఈ తుచ్ఛజీవితం కనపడి కనపడని గోడకట్టింది. దాన్ని లాగెయ్యటానికి నాకు ఆధ్యాత్మికశక్తి, చాలకపోయింది.

నా స్నేహితుణ్ణి నిరుత్సాహపరచటానికి చాతకాని ప్రయత్నం చెయ్యటంకంటె అవతలి ఆడమనిషిని చెదర

గొట్టితే పనిజరుగుతుందని తోచింది. నా స్నేహితుడింటో లేనిసమయంలో ఆమెనింటికి పిలుచుకువచ్చి ఆమెతో నిష్కర్షగా ఈ పెళ్లి ఆగితీరాలని చెప్పాను. ఆమెను గురించి నాకంతా తెలుసునని చెప్పాను.

ఆమె బిక్కమొహం వేసి, పెళ్లి తనకవసరంలేదనీ నా స్నేహితుడి అండకింద పనిమనిషిగా ఉండటానికైనా తన కభ్యంతరంలేదనీ చెప్పింది. పెళ్లి ఆలోచన కేవలమూ నా స్నేహితుడిదేనని తేలింది.

"నీ పూర్వోత్తరాలన్నీ అతనితో చెప్పావా? అన్నాను."

"చెప్పేదాన్నే. కాని ఆయన నన్ను చెప్పనివ్వ లేదు. నా వెనుకటివిషయా లాయనకి సంబంధించినవి కావన్నారు," అన్నది.

"నీ కతనిడబ్బేనా కావలసింది?" అన్నాను.

"ఆయనకోసం చచ్చిపోతాను. ఆయన డబ్బు నాకెందుకు? నాకింత తిండీ గుడ్డా తప్ప ఏమీ అక్కర్లేదు," అన్నది.

"నీకది దొరక్కుండా చెయ్యటానికి నేను నిశ్చయించుకున్నాను. ఏమంటావు?" అన్నాను.

"ఆయనకు లేని పగ నామీద మీ కెందుకు?" అన్నది.

"వాడు నా స్నేహితుడు, తెలిసిందా?" అన్నాను.

"మీరేం చెబుతా రాయనతో?"

"నువు కుక్కవని!"

"నేనే చెప్పేదాన్ని. ఆయన నన్ను చెప్పనివ్వ లేదు."

"నన్ను చెప్పనిస్తాడు. నీ నోటివెంట వింటే దారుణంగా వినపడని విషయాలు నా నోటివెంట వింటే ఎంత భయంకరంగా వినపడతాయో తెలుసా?"

"చెప్పకండి. ఆయన్నెందుకు బాధిస్తారు? మీరు స్నేహితులు కదా?"

"కనకనే!...ఆయన బాధపడతాడనా నీ దిగులు? నిన్ను గెంటేస్తాడనిలేదా?"

"నన్ను గెంటేస్తే గెంటెయ్యనివ్వండి. నేనన్ని కష్టాలూ చూశాను. ఆయన్ని బాధించకండి! మీకాళ్లు పట్టుకుంటాను."

"పాదుక"లో సీతభూమిక నిర్వహించిన
శ్రీమతి పుష్పవల్లి.

ఆమెకళ్లవెంట నిజంగానే నీళ్లు కారసాగినై. వొంగి నాకాళ్లు పట్టుకోబోయింది. అకస్మాత్తుగా నేను అవశుణ్ణయిపోయి ఆమెను గట్టిగా పట్టుకున్నాను. ఆమె పెనగులాడింది.

"అరవకు...అల్లరిచెయ్యకుండా ఉంటే నిన్ను గురించి చెప్పటం మానేస్తాను! అల్లరిచేశావంటే—"

* * *

అనుభవంమీద చెబుతున్నాను. మంచిరకం ఆడవాళ్ల ఎదుట ఎంత నిగ్రహమైనా తెచ్చిపెట్టుకోవచ్చు. మనస్సు చలించేది దగ్గిరఉన్న ఆడది కుక్క అని తెలిసినప్పుడే. ఈ మనిషిమీద నాకుగల నీచమైన అభిప్రాయం అణుమాత్రమైనా మారకుండానే ఆ మనిషికి అంతలో లోబడిపోయినాను.

కాని తీరా కాలుజారిన తరవాత నాకేదో పశ్చాత్తాపం కలిగింది. నేను దొంగ మిషమీద కోరిన మనిషి నా స్నేహితుడి కెందుకు కోరదగనిదవుతుంది? కనీసం వాడి హృదయం నిర్మలంగా ఉంది. వాడీమెని పెళ్లాడెయ్యటానికి సిద్ధంగా ఉన్నాడు.

ఇప్పుడు వాడిపెళ్లి తప్పించే ఉపాయం నా చేతిలో ఉంది. "చూడరా, అబ్బా! నిన్ను పెళ్లాడటానికి స్థిరపడ్డ తరువాత ఈ మనిషి నాతో పోవటానికి అంగీకరించింది. రేపు నీ పెళ్లి అయినాకకూడా ఇంతేగా!"

అని నేను వాడితో అనగలను. కాని నా అంతరాత్మ అందు కంగీకరించలేదు. ఈ పాడుపని చేసినందుకు తాపీగా పశ్చాత్తాపపడి వాణ్ణిమటుకు పెళ్లాడనిద్దామని సంకల్పించాను. నేనాపని చెయ్యటంవల్ల ఆ మనిషి కిచ్చిన మాట దక్కించుకుని అంతవరకైనా పెద్దమనిషి తరహాగా ప్రవర్తిద్దామనిపించింది.

* * *

నేనుచేసిన దుర్మార్గం వాడికి తెలుస్తుందనిమటుకు నేను కల్లోకూడా అనుకోలేదు. ఆ మనిషి ఈ సంగతి వాడితో చెబుతుందని నాకెందు కనుమానం పోతుందీ ?

మర్నాడు సాయంకాలం నా స్నేహితుడింటికొస్తూనే నాకేసిచూసిన విషాదకరమైన చూపు నాకర్థం కాలేదు. కాని వాడు, "ఎందుకురా అటువంటి పని చేశావ్ ? ఎంత చెడ్డా మనం స్నేహితులం కద ?" అనే టప్పటికి నాగుండెలవిసిపోయినై. నోట మాటరాలేదు. నాకు దుఃఖంతోపాటు కోపంకూడా వచ్చింది— ముఖ్యంగా నా మీదనే! కాని క్షణంలో అది ఆ ఆడ మనిషిమీదికూడా పోయింది. సిగ్గులేని మనిషి! వాడితో ఈసంగతి ఏమని చెప్పింది? తను అదివరకు పోయినవాళ్లలో ఎవడికన్న తీసిపోయినాను.

ఇదంతా వ్యర్థ తర్కం. ఇప్పుడీ మనిషి నాకాబోయే స్నేహితుడి భార్య. ఆ విషయం వదిలేసి ఎంత తర్కించి ఏం లాభం? కాని నాకట్లా అనిపించలేదు. ఈ పెళ్లి కాకుండాచేస్తే నేనుచేసిన పని అంత దురన్యాయంకాకుండా పోతుంది. అందుకుగాను బ్రహ్మాస్త్రం నా దగ్గిర ఉంది. దాన్ని ప్రయోగింతామంటే నిన్న అంతరాత్మ అడ్డొచ్చింది కాని ఇప్పుడది అడ్డురాలేదు.

"అవునురా, ఈ మనిషెటువంటిదో నీకిప్పటికైనా రుజువయిందా? రేపు నిన్ను పెళ్లాడినా ఈ పనే చేస్తుందని నీకు రుజువు చెయ్యటానికే—" అని అంతటితో ఆగాను.

నా స్నేహితుడు నాకేసి దీనంగా నేచూస్తూ ఈసారి నవ్వాడు. ఆ నవ్వు తలుచుకుంటే నా గుండె ఇప్పటికీ ఖలుక్కుమంటుంది. అది యావజ్జీవమూ నాగుండెలో గుచ్చుకున్న బల్లెమే.

"రంకుతనం చెయ్యటానికెటువంటి కారణాలుంటాయో నువే చూశావు కాదూ?" అన్నాడు.

అంతే. ఇక వాడా విషయం మాట్లాడలేదు. నేనూ మాట్లాడలేదు. ఏముంది మాట్లాడటానికి...

ఆఖరుకు వాళ్లిద్దరూ పెళ్లి చేసుకున్నారు....

సీతాపతి చెప్పటం మానేశాడు. నేనతని అంతరాత్మలో పడుతున్న బాధ పూర్తిగా ఊహించగలిగాను. అంత దారుణమైనపని ఎన్నడూచేసి ఉండనందుకు నాకెంతో తృప్తికలిగింది. అతను నేననుకున్నంత ఉదారహృదయుడు కానందుకుకూడా నాకు కష్టం వేసింది. ఆక్షణాన అతని మొహాన ఉన్న భావంచూస్తే అతని అంతరాత్మలోఉన్న పాప పంకిలం చూస్తున్నట్టే ఉంది.

రెండుమూడు నిమిషాలపాటిద్దరమూ మాట్లాడలేదు. ఆఖరుకు నేను, "ఇదంతా జరిగి ఎన్నాళ్లయింది?" అన్నాను.

సీతాపతి నిద్రలోనించి బయటపడ్డవాడల్లే, "ఏదంతా జరిగి?" అన్నాడాశ్చర్యంతో. చిత్రంగా అతని మొహాన ఉన్న భావం కాస్తా అంతలో మాయమై మామూలు మొహమయింది. అతను చిరునవ్వుకూడా నవ్వాడు.

"ఇప్పుడు మీరుచెప్పిన సంఘటనే," అన్నాను.

"ఎబ్బే, అది నేను రాద్దామనుకొంటున్న కథండీ! మీరుకూడా కథలు రాస్తారు గనక మీ అభిప్రాయం తెలుసుకుందామని చెప్పాను. ముందస్తిగా కథ అని చెబితే శ్రద్ధగా వింటారో లేదో అని దాచిపెట్టాను. ఇది కథగారాస్తే ఎట్లా ఉంటుందంటారు? ఎవరన్నా అసలు అచ్చు వేసుకుంటారా?" అన్నాడు సీతాపతి.

నేను తక్షణమే విమర్శకుడి పోజుపెట్టి, "కథ—షుమారుగా — బాగానే — అంటే, మామూలుగా ఇప్పుడు వచ్చే కథలల్లే—అంటే, ఇంకా అంతకన్నకూడా అని చెప్పొచ్చు!—ఉంది గాని వాస్తవికత లేదండీ!...చూశారూ, కథలుండే, వాస్తవంగా, నమ్మించేట్టు—అంటే, జరిగినట్టు, ఉంటే చాలా బావుంటుంది... మాటవరసకి మీ స్నేహితుడంటి మనిష్యులెక్కడున్నారు చెప్పండి?—అంటే, మీ కథలో స్నేహితుడు సుమండీ!...అది నిజమైన స్నేహితుడి విషయం కాదని దాదాపు మొదట్లోనే నాకు తెలిసిపోయిందనుకోండీ!...రాయొచ్చంటాను! ఫరవాలేదు! తప్పకుండా రాయండి. కావలిస్తే ఏ పత్రిక్కయినా నేను స్వయంగా శిఫార్సు చేస్తాను," అన్నాను.

"సరే మీరు చెబుతున్నారు కనక రాసిచూస్తాను," అన్నాడు సీతాపతి.

అతనురాసి అచ్చుపడే లోపుగానే ఇదంతా ఏ పత్రిక్కన్నా అర్జంటుగా పంపెయ్యాలి....